

Sygn. akt : II AKa 350/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Aleksander Sikora
Sędziowie	SSA Piotr Pośpiech (spr.) SSO del. Rafał Olszewski
Protokolant	Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tomasza Janeczka

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. sprawy

W. S., s. T. i H., ur. (...) w W.,

oskarżonego z art. 300 § 2 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i inne,

na skutek apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 25 lutego 2013 r., sygn. akt IV K 256/10

1. uchyla zaskarżony wyrok odnośnie czynów opisanych w punktach II, III i IV jego części wstępnej i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gliwicach;
2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, a kosztami postępowania odwoławczego w tym zakresie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 350/13

UZASADNIENIE

Prokuratura Okręgowa w Tarnowie oskarżyła W. S. o to, że :

1. w dniu 2 grudnia 2004 r. w Z., woj. (...), jako Prezes Zarządu spółki z o.o. (...) z siedzibą w Z., w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w dniu 22.10.2002 r. w postępowaniu upominawczym przez Sąd Okręgowy w Gliwicach sygn. akt X GNC 1745/02 oraz tytułów wykonawczych wydanych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. udaremniał zaspokojenie wierzycieli przez to, że zbył na rzecz spółki z o.o. (...) trzy sztuki automatów do sprzedaży soków w kartonikach, zajętych przez Komornika Skarbowego Urzędu Skarbowego w Z. oraz sześć sztuk takich automatów zajętych przez Komornika Rewiru II przy Sądzie Rejonowym w Zabrze, tj. przestępstwa z art. 300 § 2 k.k.

2. w okresie od 6 lipca 2002 r. do 20 lutego 2004 r. w Z., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. L., jako pełnomocnik i faktycznie kierujący działalnością (...) spółka z o. o., doprowadził Urząd Skarbowy w Z., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w ten sposób, że w składanych zeznaniach podatkowych VAT-7 przez spółkę (...) zaniżył podatek należny o kwotę 1.058.678,94 zł., poprzez wykazanie w tych deklaracjach fikcyjnych faktur zakupu paliwa:

- od PHU (...) T. L. z siedziba w C. faktur:

nr (...) z dnia 2003.09.29 na kwotę brutto 178900,80 zł.,

nr (...) z dnia 2003.09.29 na kwotę brutto 268064,50 zł.,

nr (...) z dnia 2003.09.29 na kwotę brutto 258316,70 zł.,

nr (...) z dnia 2003.09.29 na kwotę brutto 255736,40 zł.,

nr (...) z dnia 2003.09.30 na kwotę brutto 76128,00 zł.,

nr (...) z dnia 2003.09.30 na kwotę brutto 74224,80 zł.,

- od spółki z o.o. (...) z siedziba w C. faktur:

nr (...) z dnia 03.01.2003 r. na kwotę brutto 70418,40 zł.,

nr (...) z dnia 07.01.2003 r. na kwotę brutto 70418,40 zł.,

nr (...) z dnia 07.01.2003 r. na kwotę brutto 81793,68 zł.,

nr (...) z dnia 08.01.2003 r. na kwotę brutto 58004,90 zł.,

nr (...) z dnia 08.01.2003 r. na kwotę brutto 81793,68 zł.,

nr (...) z dnia 10.01.2003 r. na kwotę brutto 67258,60 zł.,

nr (...) z dnia 10.01.2003 r. na kwotę brutto 85369,50 zł.,

nr (...) z dnia 14.01.2003 r. na kwotę brutto 88620,80 zł.,

nr(...) z dnia 14.01.2003 r. na kwotę brutto 68461,76 zł.,

nr(...) z dnia 17.01.2003 r. na kwotę brutto 82899,00 zł.,

nr (...) z dnia 22.01.2003 r. na kwotę brutto 73004,80 zł.,

nr (...) z dnia 23.01.2003 r. na kwotę brutto 83046,86 zł.,

nr (...) z dnia 24.01.2003 r. na kwotę brutto 69696,77 zł.,

nr (...)z dnia 28.01.2003 r. na kwotę brutto 68670,14 zł.,

nr (...) z dnia 30.01.2003 r. na kwotę brutto 92899,00 zł.,

nr (...) z dnia 31.01.2003 r. na kwotę brutto 72224,00 zł.

- od (...) sp. z o. o. we W.

nr(...) z dnia 6.07.2002 r. na kwotę brutto 48.580,40 zł.,
nr (...) z dnia 9.07.2002 r. na kwotę brutto 55.876,00 zł.,
nr (...) z dnia 19.07.2002 r. na kwotę brutto 40.626,00 zł.,
nr(...) z dnia 19.07.2002 r. na kwotę brutto 52.802,82 zł.,
nr(...) dnia 20.07.2002r. na kwotę brutto 51.685,30 zł.,
nr (...) z dnia 24.07.2002 r. na kwotę brutto 13.542,00 zł.,
nr(...) z dnia 31.07.2002 r. na kwotę brutto 15.628,20 zł.,
nr(...) z dnia 31.07.2002 r. na kwotę brutto 64.818,60 zł.,
nr (...) z dnia 3.08. 2002 r. na kwotę brutto 46.500,30 zł.,
nr (...) z dnia 9.08.2002 r. na kwotę brutto 37.868,80 zł.,
nr(...) z dnia 26.08.2002 r. na kwotę brutto 47.433,60 zł.,
nr (...) z dnia 26.08.2002 r. na kwotę brutto 5.183,29 zł.,
nr (...) z dnia 30.08. 2002 r. na kwotę brutto 59.572,60 zł.,
nr (...) z dnia 30.08. 2002 r. na kwotę brutto 80.276,00 zł.,
nr (...) z dnia 31.08. 2002 r. na kwotę brutto 53.163,21 zł.,
nr (...) z dnia 3.09.2002 r. na kwotę brutto 11.712,00 zł.,
nr (...) z dnia 3.09.2002 r. na kwotę brutto 18.739,20 zł.,
nr (...) z dnia 4.09.2002 r. na kwotę brutto 27.902,01 zł.,
nr (...) z dnia 4.09. 2002 r. na kwotę brutto 13.589,58 zł.,
nr (...) z dnia 10.09. 2002 r. na kwotę brutto 14.347,20 zł.,
nr (...) z dnia 11.09.2002 r. na kwotę brutto 30.042,50 zł.,
nr (...) z dnia 24.09.2002 r. na kwotę brutto 23.792,44 zł.,
nr (...) z dnia 24.09.2002 r. na kwotę brutto 27.900,18 zł.,
nr (...) z dnia 25.09.2002 r. na kwotę brutto 15.322,96 zł.,
nr (...) z dnia 3.10.2002 r. na kwotę brutto 10.789,68 zł.,
nr (...) z dnia 4.10.2002 r. na kwotę brutto 9.808,80 zł.,
nr (...) z dnia 11.10. 2002 r. na kwotę brutto 21.211,53 zł.,
nr (...) z dnia 16.10. 2002 r. na kwotę brutto 32.476,40 zł.,
nr (...) z dnia 16.10. 2002 r. na kwotę brutto 79.419,56 zł.,

nr (...) z dnia 17.10. 2002 r. na kwotę brutto 7.356,60 zł.,
nr (...) z dnia 17.10. 2002 r. na kwotę brutto 4.536,57 zł.,
nr (...) z dnia 21.10.2002 r. na kwotę brutto 10.966,58 zł.,
nr (...) z dnia 25.10.2002 r. na kwotę brutto 43.619,88 zł.,
nr (...) z dnia 25.10.2002 r. na kwotę brutto 34.378,38 zł.,
nr (...) z dnia 28.10.2002 r. na kwotę brutto 47.433,60 zł.,
nr (...) z dnia 28.10.2002 r. na kwotę brutto 41.148,65 zł.,
nr (...) z dnia 31.10.2002 r. na kwotę brutto 41.236,00 zł.,
nr (...) z dnia 31.10.2002 r. na kwotę brutto 36.600,00 zł.,
nr (...) z dnia 14.11. 2002 r. na kwotę brutto 9.179,28 zł.,
nr (...) z dnia 14.11. 2002 r. na kwotę brutto 4.831,20 zł.,
nr (...) z dnia 14.11. 2002 r. na kwotę brutto 13.768,92 zł.,
nr (...) z dnia 15.11. 2002 r. na kwotę brutto 5.540,02 zł.,
nr (...) z dnia 15.11. 2002 r. na kwotę brutto 14.579,00 zł.,
nr (...) z dnia 20.11. 2002 r. na kwotę brutto 14.252,04 zł.,
nr (...) z dnia 20.11. 2002 r. na kwotę brutto 4.420,55 zł.,
nr (...) z dnia 21.11. 2002 r. na kwotę brutto 21.825,80 zł.,
nr (...) z dnia 28.11. 2002 r. na kwotę brutto 9.001,16 zł.,
nr (...) z dnia 28.11. 2002 r. na kwotę brutto 9.613,60 zł.,
nr (...) z dnia 28.11. 2002 r. na kwotę brutto 16.653,00 zł.,
nr (...) z dnia 30.11. 2002 r. na kwotę brutto 21.107,22 zł.,
nr (...) z dnia 4.12. 2002 r. na kwotę brutto 3.568,50 zł.,
nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 8.130,08 zł.,
nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 14.518,00 zł.,
nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 4.831,20 zł.,
nr (...) z dnia 12.12. 2002 r. na kwotę brutto 18.686,50 zł.,
nr (...) z dnia 12.12.2002 r. na kwotę brutto 9.691,92 zł.,
nr (...) z dnia 16.12. 2002 r. na kwotę brutto 33.055,90 zł.,
nr (...) z dnia 16.12. 2002 r. na kwotę brutto 14.108,08 zł.,

nr (...) z dnia 20.12.2002 r. na kwotę brutto 28.019,74 zł.,
nr (...) z dnia 20.12.2002 r. na kwotę brutto 27.766,83 zł.,
nr (...) z dnia 30.12.2002 r. na kwotę brutto 24.346,93 zł.,
nr (...) z dnia 10.01.2003 r. na kwotę brutto 12.004,80 zł.,
nr (...) z dnia 4.01.2003 r. na kwotę brutto 14.688,80 zł.,
nr (...) z dnia 10.01.2003 r. na kwotę brutto 23.424,00 zł.,
nr (...) z dnia 10.01.2003 r. na kwotę brutto 26.352,00 zł.,
nr (...) z dnia 20.01.2003 r. na kwotę brutto 23.392,28 zł.,
nr (...) z dnia 22.01.2003 r. na kwotę brutto 4.880,00 zł.,
nr (...) z dnia 22.01.2003 r. na kwotę brutto 3.660,00 zł.,
nr (...) z dnia 22.01.2003 r. na kwotę brutto 14.958,42 zł.,
nr (...) z dnia 29.01.2003 r. na kwotę brutto 4.512,05 zł.,
nr(...) z dnia 30.01.2003 r. na kwotę brutto 2.464,40 zł.,
nr (...) z dnia 7.02.2003 r. na kwotę brutto 2.562,00 zł.,
nr(...) z dnia 7.02.2003 r. na kwotę brutto 3.782,00 zł.,
nr (...)z dnia 13.02.2003 r. na kwotę brutto 12.075,56 zł.,
nr (...) z dnia 13.02.2003 r. na kwotę brutto 3.943,04 zł.,
nr(...) z dnia 17.02.2003 r. na kwotę brutto 2.957,28 zł.,
nr(...) z dnia 17.02.2003 r. na kwotę brutto 14.611,94 zł.,
nr (...) z dnia 21.02.2003 r. na kwotę brutto 13.621,30 zł.,
nr(...) z dnia 21.02.2003 r. na kwotę brutto 9.906,40 zł.,
nr (...) z dnia 26.02.2003 r. na kwotę brutto 16.323,60 zł.,
nr (...) z dnia 28.02.2003 r. na kwotę brutto 8.747,40 zł.,
nr (...) z dnia 4.03.2003 r. na kwotę brutto 29.880,24 zł.,
nr (...) z dnia 4.03.2003 r. na kwotę brutto 7.707,96 zł.,
nr (...) z dnia 2.04.2003 r. na kwotę brutto 4.392,00 zł.,
nr (...) z dnia 7.03.2003 r. na kwotę brutto 11.712,00 zł.,
nr (...) z dnia 11.03.2003 r. na kwotę brutto 18.343,92 zł.,
nr (...) z dnia 11.03.2003 r. na kwotę brutto 12.102,40 zł.,

nr (...) z dnia 10.03.2003 r. na kwotę brutto 6.051,20 zł.,
nr (...) z dnia 11.03.2003 r. na kwotę brutto 12.102,40 zł.,
nr (...) z dnia 11.03.2003 r. na kwotę brutto 41.187,20 zł.,
nr (...) z dnia 14.03.2003 r. na kwotę brutto 12.395,20 zł.,
nr (...) z dnia 14.03.2003 r. na kwotę brutto 10.882,40 zł.,
nr (...) z dnia 19.03.2003 r. na kwotę brutto 6.246,40 zł.,
nr (...) z dnia 19.03.2003 r. na kwotę brutto 6.075,60 zł.,
nr (...) z dnia 19.03.2003 r. na kwotę brutto 33.659,80 zł.,
nr (...) z dnia 19.03.2003 r. na kwotę brutto 27.535,40 zł.,
nr (...) z dnia 24.03.2003 r. na kwotę brutto 6.002,40 zł.,
nr (...) z dnia 24.03.2003 r. na kwotę brutto 22.252,80 zł.,
nr (...) z dnia 24.03.2003 r. na kwotę brutto 34.648,00 zł.,
nr (...) z dnia 28.03.2003 r. na kwotę brutto 42612,16 zł.,
nr (...) z dnia 28.03.2003 r. na kwotę brutto 25.912,80 zł.,
nr (...) z dnia 28.03.2003 r. na kwotę brutto 35.276,30 zł.,
nr (...) z dnia 31.03.2003 r. na kwotę brutto 6.075,60 zł.,
nr (...) z dnia 31.03.2003 r. na kwotę brutto 10.450,03 zł.,
nr (...) z dnia 2.04.2003 r. na kwotę brutto 24.606,18 zł.,
nr (...) z dnia 2.04.2003 r. na kwotę brutto 19.441,92 zł.,
nr (...) z dnia 7.04.2003 r. na kwotę brutto 29.816,80 zł.,
nr (...) z dnia 16.04.2003 r. na kwotę brutto 8.857,20 zł.,
nr (...) z dnia 15.04.2003 r. na kwotę brutto 11.419,20 zł.,
nr (...) z dnia 20.04.2003 r. na kwotę brutto 2.952,40 zł.,
nr (...) z dnia 30.09.2003 r. na kwotę brutto 174.024,27 zł.,
nr (...) z dnia 22.12.2003 r. na kwotę brutto 72.419,20 zł.,
nr (...) z dnia 22.12.2003 r. na kwotę brutto 92.964,00 zł.,
nr (...) z dnia 23.12.2003 r. na kwotę brutto 83.667,60 zł.,
nr (...) z dnia 22.12.2003 r. na kwotę brutto 80.178,40 zł.,
nr (...) z dnia 9.01.2004 r. na kwotę brutto 75.103,20 zł.,

nr (...) z dnia 10.01.2004 r. na kwotę brutto 95.994,48 zł.,

nr (...) z dnia 14.01.2004 r. na kwotę brutto 84.326,40 zł.,

nr (...) z dnia 2.02.2004 r. na kwotę brutto 83.545,60 zł.,

nr (...) z dnia 3.02.2004 r. na kwotę brutto 78.846,16 zł.,

nr (...) z dnia 4.02.2004 r. na kwotę brutto 89.011,20 zł.,

nr (...) z dnia 5.02.2004 r. na kwotę brutto 92.602,88 zł.,

nr (...) z dnia 6.02.2004 r. na kwotę brutto 94.164,48 zł.

podczas, gdy transakcje takie nie wystąpiły, doprowadzając Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.058.678,94 zł., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. w okresie od 31 marca 2003 r. do 27 czerwca 2003 r. w Z., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako pełnomocnik i faktycznie kierujący działalnością (...) - spółka z o. o. wystawił w imieniu spółki fikcyjne faktury na sprzedaż paliwa;

dla (...) spółka z o.o. z s. we W. faktury o numerach:

(...) z dn. 13.03.2003 r. na kwotę brutto 250,00 zł.

(...) z dn. 31.03.2003 r. na kwotę brutto 1220,00 zł.

(...) z dn. 31.03.2003 r. na kwotę brutto 3 644,20 zł.

(...) z dn. 31.03.2003 r. na kwotę brutto 945,10 zł.

(...) z dn. 04.04.2003 r. na kwotę brutto 1 672,00 zł.

(...) z dn. 04.04.2003 r. na kwotę brutto 15 298,80 zł.

(...) z dn. 07.04.2003 r. na kwotę brutto 2 537, 60 zł.

(...) z dn. 08.04.2003 r. na kwotę brutto 7 612,80 zł.

(...) z dn. 28.04.2003 r. na kwotę brutto 1 9065,60 zł.

(...) z dn. 29.04.2003 r. na kwotę brutto 1 909,56 zł.

(...) z dn. 27.05.2003 r. na kwotę brutto 30 162,96 zł.

(...) z dn. 27.06.2003 r. na kwotę brutto 899,99 zł.

(...) z dn. 27.06.2003 r. na kwotę brutto 1 007,36 zł.

wiedząc, że transakcje takie nie wystąpiły, tj. przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. w okresie od 8 lipca 2002 r. do dnia 31 października 2003 r. w Z., woj. (...), L., J. i W. woj. (...) oraz G. woj. (...) jako osoba faktycznie kierująca działalnością (...) sp. z o. o., podjął czynności, które miały na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków pieniężnych w kwocie 1.058.678,94 zł., pochodzących

z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych polegających na uszczupleniach podatku od towarów i usług VAT przez spółkę (...), w tym:

- w okresie od 8 lipca 2002 r. do 23 kwietnia 2003 r. wpłacił do kasy i na rachunki bankowe firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. środki płatnicze w łącznej kwocie 1.426.441,20 zł.

- w dniu 20 lutego 2003 r. w Z. podpisał w imieniu spółki (...) ze spółką (...) reprezentowaną przez Z. L. porozumienie kompensacyjne na kwotę 1.204.580,29 zł., wiedząc, że wymienione w umowie należności (...) dla spółki (...) są fikcyjne i wynikają z faktur poświadczających nieprawdę co do sprzedaży paliwa:

faktury nr (...) z dnia 03.01.2003 r. na kwotę brutto 70.418,40 zł.,

faktury nr (...) z dnia 07.01.2003 r. na kwotę brutto 70.418,40 zł.,

faktury nr (...) z dnia 07.01.2003 r. na kwotę brutto 81.793,68 zł.,

faktury nr (...) z dnia 08.01.2003 r. na kwotę brutto 58.004,90 zł.,

faktury nr (...) z dnia 08.01.2003 r. na kwotę brutto 81.793,68 zł.,

faktury nr (...) z dnia 10.01.2003 r. na kwotę brutto 67.258,60 zł.,

faktury nr (...) z dnia 10.01.2003 r. na kwotę brutto 85.369,50 zł.,

faktury nr (...) z dnia 14.01.2003 r. na kwotę brutto 88.620,80 zł.,

faktury nr (...) z dnia 14.01.2003 r. na kwotę brutto 68.461,76 zł.,

faktury nr (...) z dnia 17.01.2003 r. na kwotę brutto 82.899,00 zł.,

faktury nr (...) z dnia 22.01.2003 r. na kwotę brutto 73.004,80 zł.,

faktury nr (...) z dnia 23.01.2003 r. na kwotę brutto 83.046,86 zł.,

faktury nr (...) z dnia 24.01.2003 r. na kwotę brutto 69.696,77 zł.,

faktury nr (...) z dnia 28.01.2003 r. na kwotę brutto 68.670,14 zł.,

faktury nr (...) z dnia 30.01.2003 r. na kwotę brutto 92.899,00 zł.,

faktury nr (...) z dnia 31.01.2003 r. na kwotę brutto 72.224,00 zł.,

- w dniu 31 października 2003 r. w Z. zawarł w imieniu firmy (...) sp. z o.o. z dyrektorem PHU (...) T. L. - Z. L. porozumienie kompensacyjne z dnia 31.10.2003 r. na kwotę 711.018,40 zł., wiedząc, że wymienione w umowie należności dla (...) - T. L. od firmy (...) są fikcyjne i wynikają z faktur poświadczających nieprawdę co do sprzedaży paliwa:

faktury nr (...) z dnia 29.09.2003 r. na kwotę brutto 178.900,80 zł.:

faktury nr (...) z dnia 29.09.2003 r. na kwotę brutto 268.064,50 zł.,

faktury nr (...) z dnia 29.09.2003 r. na kwotę brutto 258.316,70 zł.,

faktury nr (...) z dnia 29.09.2003 r. na kwotę brutto 255.736,40 zł., osiągając w ten sposób znaczną korzyść majątkową, tj. przestępstwa z art. 299 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 25 lutego 2013 (sygn. akt IV K 256/10) uniewinnił W. S. od popełnienia wszystkich zarzucanych czynów, zaś na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył Prokurator Okręgowy w Tarnowie, który zaskarżył go w całości na niekorzyść oskarżonego. Podniósł zarzuty:

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na niewłaściwej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności o charakterze osobowym w postaci zeznań świadków I. P., Z. L., M. K., B. Ś., K. C. i A. P. i przyjęciu, w oparciu o te dowody, że brak jest w sprawie jednoznacznych dowodów pozwalających na uznanie oskarżonego W. S. winnym popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia, co skutkowało jego uniewinnieniem, podczas gdy właściwa ocena tych zeznań prowadzi do przeciwnego wniosku,

- obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 7 i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niedostateczne ustosunkowanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyrok udo wszystkich przeprowadzonych dowodów, w szczególności zeznań przesłuchanych świadków M. K. i K. C. w kontekście zebranego w sprawie materiału dowodowego, a jedynie lakoniczne stwierdzenie, że relacje tych osób dyskwalifikują zeznania Z. L., a także niewykazanie przez sąd w uzasadnieniu wyroku powodów nieuznania za przekonywujące wyjaśnień Z. L. oraz zeznań B. Ś. i A. P. złożonych w toku postępowania przygotowawczego, co w efekcie pozbawia orzeczenie sądu I instancji możliwości przeprowadzenia kontroli co do prawidłowości rozumowania sądu, zgodnego z doświadczeniem życiowymi wskazaniem wiedzy, a także stwierdzenia czy sąd nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów.

Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gliwicach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się ze wszech miar zasadna, jednakże tylko co do rozstrzygnięcia uniewinniającego oskarżonego od popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 299 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd okręgowy, procedując w tym zakresie, dopuścił się bowiem rażącego naruszenia przepisu z art. 424 § 1 k.p.k., sporządzając uzasadnienie w sposób uniemożliwiający przeprowadzenie kontroli odwoławczej, co w rezultacie doprowadziło do uznania, że ocena zgromadzonego materiału dowodowego była sprzeczna z zasadą określoną w art. 7 k.p.k. W zaistniałej sytuacji sąd II instancji zmuszony był w tej części uchylić zaskarżony wyrok w tej części i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania zgodnie z właściwością miejscową i rzeczową.

Z kolei środek odwoławczy w jakim kwestionował rozstrzygnięcie odnośnie czynu z art. 300 § 2 k.k. nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż analiza akt sprawy jednoznacznie przekonuje, że oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion przestępstwa udaremnienia egzekucji.

Na wstępie, wobec stawianych zaskarżonemu wyrokowi zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego, w tym obrazy art. art. 424 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. wydaje się koniecznym przypomnienie, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych odpowiada zasadzie swobodnej oceny dowodów wtedy gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk);
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk);
- jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk).

Warto jeszcze przypomnieć, że sąd odwoławczy (w przeciwieństwie do sądu I instancji), nie stykając się bezpośrednio z dowodami, nie może z reguły nabrać właściwego, jednoznacznego przekonania o wiarygodności dowodów i w związku z tym prawidłowo je ocenić. W tej sytuacji, sąd odwoławczy w znacznej mierze ogranicza się do skontrolowania słuszności rozumowania sądu I instancji i jego zgodności z przeprowadzonymi dowodami w oparciu o uzasadnienie wyroku. Stąd też uzasadnienie dotknięte wadami (niezależnie od faktycznej trafności orzeczenia) z jednej strony umożliwia skarżącym stronom podniesienie skutecznych zarzutów obrazy prawa procesowego (art. 424 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k.), a z drugiej strony utrudnia w znacznej mierze sądowi II instancji przesądzenie ich zasadności, czy też braku takiej zasadności. Inaczej mówiąc, kontrola odwoławcza nie może być uznana za pełną co do prawidłowości postępowania i rozumowania sądu I instancji. W uzasadnieniu wyroku winno zawierać dokładne określenie ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia, a więc wyraźnie wskazywać, na jakich dowodach opiera sąd orzekający ustalenie każdego istotnego dla rozstrzygnięcia faktu, a także należyście rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciw nim, wyjaśnić wszelkie istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz ustosunkować się do nich. W razie istnienia sprzeczności między dowodami sąd powinien wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł oraz dlaczego odrzucił inne. Właśnie brak wyjaśnienia sprzeczności, czy też pominięcie lub lakoniczne ustosunkowanie się do pewnych dowodów wywołuje ten skutek, że utrudnia czy też nawet uniemożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic sędziowskiej swobody ocen (art. 7 k.p.k.).

Na konieczność takiego sposobu procedowania wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z 9.11.1990 r. (sygn. WRN 149/90 publ. OSNKW 1991, nr 7-9 poz. 41). Tymczasem zaskarżony wyrok wymogów tych nie spełnia.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy i omówienia spostrzeżonych uchybień należy wskazać, że sposób sporządzenia uzasadnienia wyroku, co podniesiono już wcześniej, uniemożliwił przeprowadzenie kontroli odwoławczej. Uzasadnienie wyroku sądu I instancji sprowadzało się bowiem, w przeważającej mierze, do roli sprawozdawczej. Sąd okręgowy krok po kroku przytaczał w głównej mierze treść zeznań świadków, zastępując nimi własne oceny przeprowadzonych dowodów. Spostrzeżenie to w zasadzie odnosi się to do analizy zeznań wszystkich osób występujących w tym procesie w charakterze świadków. W ten sposób sąd orzekający dopuścił się obrazy przepisów postępowania, które powodują, iż zaskarżony wyrok uchyla się spod kontroli odwoławczej. Trafnie podnosi skarżący, iż uzasadnienie orzeczenia rażąco odbiega od zasad wskazanych w art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., stosownie do którego to przepisu obowiązkiem sądu jest m.in. ustalenie na jakich - w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Uzasadnienie wyroku nie zawiera odpowiedzi na pytanie w jaki sposób ocenione zostały i dlaczego najważniejsze dowody, a wśród zwłaszcza zeznania Z. L.. Na str. 28 – 33 uzasadnienia, w znakomitej większości, znajduje się streszczenia jego zeznań złożonych przed sądem oraz wyjaśnień złożonych przez niego w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym, odczytanych na podstawie art. 391 § 2 k.p.k.

Sąd w istocie w ogóle nie przeprowadził oceny tych dowodów, chociaż powinien, zwłaszcza, że pomiędzy nimi zachodziła zasadnicza sprzeczność. Z. L. w toku śledztwa pomówił przeciw W. S. o popełnienie zarzucanych mu czynów, co w głównej mierze pozwoliło organom ścigania na postawienie zarzutów, a następnie skierowanie aktu oskarżenia. Na rozprawie głównej odwołał jednak swoje twierdzenia oświadczając, że taka wówczas była jego taktyka procesowa, aby wyjść naprzeciw oczekiwaniom funkcjonariuszy Policji, licząc w zamian na łagodną karę, którą w istocie uzyskał, korzystając z możliwości jakie niesie instytucja z art. 335 k.p.k.

Sąd okręgowy tymczasem bardzo lakonicznie skonkludował, że „dysjunktywne twierdzenia tego świadka ... dyskwalifikują go jako wiarygodne źródło dowodowe, z płynącą stąd konsekwencją polegającą na następczej utracie dowodu, a przynajmniej rodzą nierozwiązywalne wątpliwości”. Posłużenie się efektywną figurą stylistyczną nie czyni jednak zadość wymaganiom, które nakłada przepis z art. 7 k.p.k. zobowiązując do dokonania takiej oceny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zmiana w zeznaniach, sama w sobie nie może prowadzić do dyskwalifikacji danego dowodu, jeżeli nie jest to poparte rzetelną analizą rozbieżnych stanowisk. Nie można zawsze zakładać, że odwołanie lub zmiana zeznań w czasie

rozprawy powoduje automatyczną dyskwalifikację wiarygodności tych zeznań złożonych w czasie postępowania przygotowawczego. Praktyka sądowa wskazuje, że wypadki odwołania w czasie rozprawy zeznań obciążających sprawcę czynu, do którego popełnienia on sam się nie przyznaje, są zjawiskiem dość powszechnym. Taka postawa wynika zazwyczaj z obawy przed ewentualną represją ze strony środowiska z którego wywodzi się świadek, jak i również potrzebą wykazania, że składanie w czasie postępowania przygotowawczego obciążających zeznań, nie było wynikiem własnej woli osoby ujawniającej obciążające fakty.

Również te dowody na które powołuje się w apelacji prokurator zostały omówione wadliwie. Poza streszczaniem kolejnych relacji świadków w tej części uzasadnienia napotykamy na twierdzenia sądu, które w żaden sposób nie oddają toku rozumowania, czy oceny dowodów jakiej winien właśnie dokonać sąd. Tak należy traktować uwagi sądu I instancji odnoszące się do zeznań M. K., B. Ś., K. C. i A. P..

Sąd odwoławczy dostrzega rozbieżności w zeznaniach tych świadków w toku całego procesu jednak to do sądu I instancji należy ocena i uzasadnienie, którym zeznaniom tego świadka dał wiarę i w jakiej części, a którym tej wiary odmówił i dlaczego. Zawarte w uzasadnieniu wyroku relacje zeznań świadków czy innych dowodów nie mogą pomijać, czy zastępować rozumowania sądu.

Niestety, podobnymi uchybieniami dotknięte jest uzasadnienie wyroku w pozostałej części. Taki sposób sporządzenia uzasadnienia wyroku uchybia przepisowi art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. i nie pozwala poznać tok rozumowania sądu w zakresie oceny dowodów i wniosków odnośnie przebiegu wydarzeń.

Sąd odwoławczy pragnie zaakcentować, iż w niniejszej sprawie istniała zwłaszcza potrzeba przeprowadzenia analizy z ponad przeciętną skrupulatnością wyjaśnień i zeznań Z. L.. Bezsprzecznie, wyjaśnienie złożone przez niego w postępowaniu przygotowawczym miały charakter pomówienia, gdyż w tamtym czasie posiadał on status osoby podejrzanej o popełnienie określonych przestępstw, do których się przyznawał i jednocześnie obciążał inne osoby w tym W. S.. W takiej sytuacji na sądzie orzekającym ciążył obowiązek dokonania prawidłowej oceny tego pomówienia, to jest winna być ona dokonana ze szczególną wnikliwością i dokładnością, i w powiązaniu (konfrontacji) z innymi dowodami (wyrok SN z dnia 7.10.1999 r., sygn. II KKN 506/97, publ. Prok. i Pr. 2000/3/5).

Oczywistym jest, że znaczenie takiego dowodu jest identyczne z innymi dowodami, a sam jego charakter nie może powodować traktowania go a priori li tylko jako „fałszywe oskarżenie”, czy też z założenia traktowania go z nieufnością, uznawania za dowód „niepełnowartościowy”. Pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (art. 7 k.p.k.) - (wyrok SN z dnia 12.01.2006 r., sygn. II KK. 29/05, publ. OSNKW 2006/4/41). Pamiętać jednak należy kontrola dowodu z wyjaśnień współoskarżonego (współpodejrzanego), jak zresztą każdego dowodu osobowego, polega na sprawdzeniu:

- 1) czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego,
- 2) czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części,
- 3) czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi,
- 4) czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego,
- 5) czy są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje,
- 6) czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego,

7) czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością (wyr. S.A. w Krakowie z dnia 24.11.2011 r., sygn. II AKa 189/11, publ. KZS 2012/2/39 oraz z dnia 7.10.2008 r., sygn. II AKa 187/98, publ. KZS 1998/11/37; wyrok SN z dnia 15.02.1985 r., sygn. IV KR 25/85, publ. OSNKW 1985/11-12/103).

Weryfikacja wyjaśnień Z. L., obciążających W. S. o popełnienie opisanych w akcie oskarżenia przestępstw, w sposób opisany powyżej, była tym bardziej konieczna, że w toku procesu wycofał się on ze swoich pomówień.

Sąd tymczasem odnosząc się do wypowiedzi Z. L. wziął jedynie pod uwagę fakt, że występując w charakterze podejrzanego, mógł liczyć na zastosowanie względem niego dobrodziejstwa wynikającego z art. 335 § 1 k.p.k., jednakże w niedostatecznym stopniu uwzględnił pozostałe wskazania funkcjonujące w orzecznictwie co do oceny dowodu z relacji takiej osoby.

Sam fakt, że świadek Z. L. w odrębnie przeprowadzonym postępowaniu, w którym występował w charakterze oskarżonego, został prawomocnie skazany, a następnie w danym procesie odwołujący swoje pomówienia, nie przesądza o braku jego prawdomówności. Nie od dziś wiadomo, że słowo przestępcy zawsze wymaga nadzwyczaj wnikliwego rozważenia, jeżeli dokonane na tej podstawie ustalenia faktyczne mają mieć cechę prawdziwych.

Tym samym zasadne jest zakwestionowanie przyjętego przez sąd I instancji sposobu oceny całokształtu wypowiedzi procesowych świadka Z. L.. Zgodzić trzeba się z oskarżycielem, że w tym przypadku zabrakło rzeczowego i zgodnego z zasadami logiki przeanalizowania zaistnienia wszystkich koniecznych przesłanek niezbędnych dla przyjęcia lub odrzucenia wiarygodności pomówienia. Nie może być bowiem tak, aby sąd orzekający zastępował świadka w wyjaśnianiu rozbieżności w jego zeznaniach.

W tym miejscu dodać należy, że postępowanie dowodowe przeprowadzone przez sąd I instancji nie było pełne. Przeoczono, że na etapie postępowania przygotowawczego dołączono do akt sprawy protokoły przesłuchań Z. L. przesłuchiwanego w charakterze świadka. W tomie 146 na kartach 29032 – 29034 słuchany w toku postępowania prowadzonego przez Urząd Kontroli Skarbowej odmówił on udzielenia odpowiedzi na pytanie dotyczące udziału w zarzucanych mu później przestępstwach. Jednakże w tomie 48 na str. 9578 – 9579 znajduje się protokół, w którym złożył zeznania potwierdzające, że faktury wystawiane przez spółki (...) dla spółki (...) nie dokumentowały rzeczywistego obrotu paliwami pomiędzy nimi. Ten ostatni dowód wydaje się być o tyle istotny, gdyż zawiera on już zeznania, a nie wyjaśnienia, w których potwierdza zasadność zarzutów postawionych oskarżonemu. Sąd okręgowy powinien był ten dowody ujawnić i poddać ocenie również w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym. Powinien w szczególności rozważyć, czy te zeznania z dnia 13.12.2005 r. mogły być już elementem taktyki procesowej, o której mówił świadek podczas swojego przesłuchania w sądzie.

Nie dostrzeżono, że pomówienia Z. L. pokrywały się z wynikami kontrolami przeprowadzonymi przez Urząd Kontroli Skarbowej we W. w spółce (...) (później (...)). Według kontrolujących m.in. J. B. wspomniany podmiot gospodarczy nigdy nie prowadził rzeczywistej działalności gospodarczej, a jedynie stanowił kolejno ogniwo w łańcuszku firm pozorujących sprzedaż paliwa, wystawiając i przyjmując puste faktury zakupu i sprzedaży. Takie wnioski pokrywają się z wyjaśnieniami Z. L., gdy twierdził, iż według jego wiedzy pomiędzy spółkami (...) (później (...)) a (...) nie było faktycznego obrotu paliwami, a jedynie obrót nierzetelnymi fakturami. Wzajemna zgodność tych dowodów może stanowić potencjalny argument dla uznania wiarygodności tych dowodów w całości.

Sąd Apelacyjny odwołuje się do dowodu z protokołu kontroli, a jednocześnie przesłuchań osób kontrolujących, głównie po to, aby wykazać, że ocena dowodu z wyjaśnień Z. L. nie była wszechstronna, skoro nie podjęto nawet próby powiązania wszystkich tych dowodów. Nie przesądza przy tym o wiarygodności tych dowodów w tym również o prawdziwości ustaleń poczynionych przez pracowników kontroli skarbowej, gdyż ocena w tym zakresie należeć będzie do sądu I instancji. Dokonując tej oceny powinien m.in. zbadać na jakiej podstawie kontrolerzy doszli do określonych wniosków i w jakim wpływ na wyniki ich pracy miały wypowiedzi Z. L.. Pytanie to jest o tyle zasadne, że może rozszerzyć lub zawęzić materiał dowodowy obciążający oskarżonego. Jeżeli ponadto wyjaśnienia bądź zeznania

Z. L. miały istotny wpływ na ustalenia organu skarbowego, przy jednoczesnym ewentualnym zakwestionowaniu prawdziwości tych wypowiedzi przez sąd, to okaże się, że w rzeczywistości brak jest dowodów obciążających W. S.. Ponadto wyjaśnienie wymaga to czy wyniki kontroli przeprowadzonych przez UKS we W. w spółce (...) (później (...)) i UKS w K. w spółce (...) w zakresie prawidłowości rozliczania się tych współpracujących ze sobą podmiotów ze zobowiązań podatkowych względem Skarbu Państwa były zbieżne, a jeżeli nie to co było tego powodem.

Przytoczone okoliczności mają istotne znaczenie dla prawidłowości końcowego rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy tak niewiele jest innych dowodów przemawiających pozytywnie za wersją przedstawianą w akcie oskarżenia.

W postępowaniu ponownym jako oczywiste jawić się winno to, że świadek Z. L. jako źródło dowodowe stwarza szansę na wykrycie prawdy, jednakże dochodzeniu do tej prawdy winny towarzyszyć skrupulatność, rzeczowość, obiektywizm i zdrowy rozsądek. Nie jest bowiem w realiach badanej sprawy tak, że jawi się on z założenia jako osoba zupełnie niewiarygodna tylko dlatego, że odwołała swoje pomówienia. Z całą też pewnością brak konsekwencji w jego wypowiedziach nie pozwala na bezkrytyczne obdarzenie go zaufaniem. Niemniej kwestia oceny zeznań tego świadka, podobnie zresztą również pozostałych dowodów, wymaga ponownej weryfikacji jego relacji procesowych z uwzględnieniem powyższych wskazań, jak i też pozostałych argumentów, zawartych w apelacjach skarżącego.

Zgodnie z zasadami trafnej reakcji karnej (art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k.), prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), sąd meriti jest zobowiązany do poddania w toku procesu, w tym w szczególności w fazie wyrokowania, drobiazgowej analizie wszelkich okoliczności sprawy istotnych z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Z taką samą uwagą i według tożsamyh reguł sąd ten powinien rozważyć i ocenić dowody obciążające jak i odciążające. Następnie zaś winien zająć w odniesieniu do powyższych kwestii kompleksowe, logiczne i wyczerpujące stanowisko w części motywacyjnej wyroku.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien zatem Sąd I instancji ponownie przeprowadzić wszystkie dowody (te odnoszące się do czynów od pkt 2 do 4 aktu oskarżenia) i należycie zgodnie z zasadami art. 7 k.p.k. je ocenić i dopiero wówczas wyciągnąć wnioski co do winy oskarżonego bądź jej braku i ewentualnej kwalifikacji prawnej czynu, a następnie w sposób zgodny z art. 424 k.p.k. sporządzić uzasadnienie swojego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny ograniczył rozpoznanie środków odwoławczyh tylko do przytoczonych uchybień, gdyż są one wystarczające do wydania orzeczenia. Wskazując jedynie na wadliwość uzasadnienia sądu I instancji w zakresie faktycznego braku oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie odnosi się do zarzutu błędnych ustaleń faktycznych w sposób zredagowany w apelacji oskarżyciela, gdyż merytoryczne ustosunkowanie się co do trafności rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego byłoby przedwczesne (art. 436 k.p.k.).

Odnosząc się natomiast do tej części apelacji, w której kwestionowano uniewinnienie oskarżonego od zarzutu z art. 300 § 2 k.k., w pierwszej kolejności należy wytknąć oskarżycielowi, że w tym zakresie nie sformułował w sposób wyraźny konkretnego zarzutu. Niewątpliwie środek odwoławczy wniesiony przez oskarżyciela publicznego odnosił się do całego zaskarżonego wyroku. Świadczy o tym wyraźnie zakreślony zakres apelacji, w której stwierdzono, że orzeczenie sądu I instancji zostało zaskarżone w całości. W uzasadnieniu zawarto również rozważania, w których próbowano wykazać, że zwolnienie W. S. od odpowiedzialności również w tej części nie było prawidłowe. Niemniej sąd odwoławczy na podstawie wyłącznie treści zarzutów miał kłopot z odczytaniem intencji skarżącego, a w szczególności w czym dopatrywał się uchybienia po stronie sądu okręgowego. Jak się wydaje błąd miał polegać na dokonaniu wadliwych ustaleń, nie uwzględnivszy w sposób należyty zeznań świadka I. P., co do zamiaru kierunkowego towarzyszącemu oskarżonemu przy popełnianiu przestępstwa.

Tymczasem analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak również akt sprawy, prowadzi do wniosku, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny. W. S. zbył bowiem przedmioty, które wcześniej zostały zajęte przez poborcę z Urzędu Skarbowego w Z. oraz Komornika Sądowego. Niewątpliwie oskarżony miał świadomość tego, że automaty do sprzedaży soków w kartonikach wcześniej zostały zajęte przez wspomniane organy. W trakcie przeprowadzania transakcji kupna – sprzedaży informował o tym I. P. – reprezentującego nabywcę. Podkreślał wówczas, że prowadzone przeciwko niemu postępowania egzekucyjne zostały wykreowane przez nieuczciwych

wierzycieli i podjął już działania zmierzające do wyjaśnienia tej sytuacji. Pomimo tego komornik sądowy kontynuował postępowanie egzekucyjne i dwukrotnie wystawił na sprzedaż zajęte ruchomości. Z uwagi jednak na brak chętnych do ich nabycia postępowanie w 2006 r. zostało umorzone. Wyrok uniewinniający zapadł natomiast przede wszystkim z tego powodu, że w świetle takich ustaleń, sąd nie dopatrywał realizacji wszystkich przedmiotowych znamion czynu zabronionego z art. 300 § 2 kk. Kwestia zamiaru w tej sytuacji była drugorzędna i nie miała decydującego znaczenia przy rozstrzygnięciu o braku odpowiedzialności oskarżonego.

Nie ulega wątpliwości, że przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. należy do kategorii przestępstw skutkowych, gdzie kryminalizacją objęto tylko te postacie udaremnienia egzekucji przez dłużnika, które prowadzą do oznaczonego skutku, a mianowicie do udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela (wyrok SN z dnia 14 czerwca 2011 r., sygn. IV K KK. 31/11 publ. LEX 848167). Tak więc skutek przestępczy może nastąpić bądź jako udaremnienie, bądź jako uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela, przy czym udaremnienia wierzyciela należy rozumieć wyłącznie całkowite zaspokojenie jego roszczenia, a przez uszczuplenie należy rozumieć uniemożliwienie zaspokojenia jego roszczenia w jakiegokolwiek części. Jeżeli czynność rozporządzająca zajęтым mieniem dłużnika nie miała realnego wpływu na zaspokojenie wierzyciela, to pomimo wypełnienia pozostałych znamion stypizowanego w tym przepisie występku brak znamienia skutku w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela powoduje, że nie można uznać, że doszło do popełnienia przestępstwa określonego w art. 300 § 2 k.k.

Odnosząc się do realiów sprawy, to należy podzielić argumentację Sądu I instancji, że w skutek w postaci udaremnienia lub uszczuplenia wierzyciela nie nastąpił. Z uwagi na skutkowy charakter tego przestępstwa warunkiem odpowiedzialności karnej z tego przepisu jest ustalenie szczególnej więzi między zachowaniem dłużnika, a udaremnieniem lub uszczupleniem pozwalającej na obiektywne przypisanie dłużnikowi tego skutku, w wyniku którego wierzyciel poniósł szkodę. Oznacza to, że jeżeli czynność rozporządzająca majątkiem dłużnika nie miała realnego wpływu na zaspokojenie wierzyciela, to wobec braku znamienia skutku w postaci udaremnienia zaspokojenia wierzyciela nie doszło do popełnienia tego przestępstwa. Kontynuowanie postępowanie egzekucyjnego przez komornika, wystawienie zajętych automatów na licytację (dwukrotnie), a także brak chętnych do ich zakupu musi prowadzić do wniosku, że interes wierzycieli nie został naruszony poprzez działania oskarżonego. Kontynuowanie skutecznej egzekucji wierzytelności spowodowało brak podstaw do przypisania przestępstwa sprawcy, który zrealizował swoim działaniem pozostałe jego znamiona. Wszystkich tych okoliczności zdawał się nie dostrzegać oskarżyciel, gdyż w apelacji nie podniósł żadnych argumentów, które kwestionowałyby pogląd sądu I instancji o braku w zachowaniu oskarżonego skutku w postaci udaremnienia lub uszczuplenia wierzycieli. Tymczasem, co należy stanowczo podkreślić, nie każde usunięcie spod egzekucji mienia jest działaniem na szkodę wierzyciela i musi skutkować odpowiedzialnością karną.

Mając na uwadze powyższe względy sąd odwoławczy nie uwzględnił w tym zakresie apelacji oskarżyciela publicznego, a kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa (art. 636 § 1 k.p.k.).